

Η θαυμαστή ζωή του μεγαλομάρτυρα αγίου Γεωργίου

/ [Πεμπτουσία](#)



Στην ελληνική παράδοση υπάρχουν πολλές ιστορίες και θρύλοι για τον άγιο Γεώργιο. Όμως η αλήθεια είναι ότι ο άγιος αυτός, ο μεγαλομάρτυρας και τροπαιοφόρος, γεννήθηκε στην Καππαδοκία και σε ηλικία δέκα χρονών, εγκαταστάθηκε με τη μητέρα του στην Παλαιστίνη. Εκεί ο Γεώργιος σε ηλικία 18 χρονών, κατατάχθηκε στον ρωμαϊκό στρατό και γρήγορα αναδείχθηκαν οι στρατιωτικές του αρετές. Τα αξιώματα που του δόθηκαν είναι πολλά. Έφτασε να γίνει ακόμα και κόμης και να κερδίσει τη συμπάθεια του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Τα πολεμικά του κατορθώματα διαδόθηκαν γρήγορα και ίσως έπαιξαν κι αυτά ρόλο στην ενίσχυση κάποιων θρύλων της παράδοσης. Όμως στην εκκλησία μας, κάθε φορά που τιμά τη μνήμη του αγίου Γεωργίου, δεν αναφέρεται σε θρύλους, αλλά στο μαρτυρικό του βίο, στη δύναμη της πίστης του, αλλά και στο θάρρος που ενέπνευσε στις σύγχρονές του και στις μετέπειτα γενιές χριστιανών που έδωσαν τις ζωές τους για τον Χριστό.

Αν και ανώτερος αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού, ο Γεώργιος ποτέ δεν ξέχασε τη χριστιανική του ανατροφή. Εξάλλου, όταν ο Γεώργιος ήταν 10 χρονών, ο πατέρας του, Γερόντιος, είχε μαρτυρήσει για τη χριστιανική πίστη. Αυτό το παράδειγμα δύναμης το κουβαλούσε συνεχώς μέσα του ο νεαρός αξιωματικός.



Αυτός ήταν κι ο λόγος που, όταν ο Διοκλητιανός, σε μια συνέλευση κατά την οποία ήταν παρόντες όλοι οι στρατηγοί του, αποφάσισε και ανακοίνωσε την εξόντωση όλων των χριστιανών, ο Γεώργιος αντέδρασε αμέσως. «Γιατί, βασιλιά και άρχοντες, θέλετε να χυθεί αίμα δίκαιων και αγίων ανθρώπων και να εξαναγκάσετε τους Χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα;

», φώναξε δυνατά. Και αμέσως ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό.

Ο Διοκλητιανός δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο δικός του αξιωματούχος, ο έμπιστός του, τολμούσε να ξεστομίσει τέτοια λόγια. Διέταξε να τον κλείσουν φυλακή και να τον βασανίσουν. Την επόμενη μέρα ο ειδωλολάτρης αυτοκράτορας ξανακάλεσε τον Γεώργιο, σίγουρος ότι μετά τα βασανιστήρια θα είχε αλλάξει γνώμη. Όμως, ο νέος ομολόγησε ξανά τον Χριστό κι αυτή τη φορά άρχισε να μιλάει και για τους ουράνιους θησαυρούς της πίστης του.

Ο Διοκλητιανός, βλέποντας αυτή την αποφασιστικότητα, εξοργίστηκε. Διέταξε να θανατώσουν τον Γεώργιο βάζοντάς τον πάνω σε μια κατασκευή που λεγόταν τροχός, ο οποίος, καθώς γύριζε, θα πλήγωνε αργά και βασανιστικά το σώμα του νέου. Όμως η προσευχή και η πίστη πολλές φορές κάνουν θαύματα, προσφέρουν ακόμα μεγαλύτερη δύναμη και γίνονται όπλα στις ψυχές των ανθρώπων που την έχουν πραγματικά ασπαστεί. Έτσι λοιπόν, το βασανιστήριο αυτό όχι μόνο δεν θα σκότωνε ούτε έναν χριστιανό, αλλά θα δημιουργούσε κι άλλους πολλούς. Διότι, αμέσως μόλις οι δήμιοι έδεσαν το Γεώργιο στον τροχό, ουράνια φωνή ακούστηκε: « *Μη φοβάσαι, Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου*». Και άγγελος Κυρίου κατέβηκε, ελευθέρωσε τον νέο και γιάτρεψε το σώμα του από τις πληγές.

Ο Διοκλητιανός, μόλις αντίκρισε τον Γεώργιο, υγιή, θεραπευμένο και με γαλήνιο πρόσωπο, έμεινε έκπληκτος. Σκέφτηκε ότι ο άνδρας αυτός ίσως είχε μαγικές ικανότητες. Όμως αυτή δεν ήταν η μοναδική έκπληξη που περίμενε τον αυτοκράτορα εκείνη τη μέρα. Και αυτό γιατί, μετά το θαύμα, εμφανίστηκαν αμέσως μπροστά του δυο αξιωματούχοί του, ο Πρωτολέοντας και ο Ανατόλιος, με τη συνοδεία χιλίων στρατιωτών και αποφασιστικά ανακοίνωσαν ότι είχαν ασπαστεί τη χριστιανική πίστη. Ο Διοκλητιανός, έξαλλος, διέταξε τους στρατιώτες του να τους σκοτώσουν αμέσως και να γεμίσουν έναν λάκκο με ασβέστη και νερό, για να πετάξουν μέσα τον Γεώργιο.

Για δεύτερη φορά όμως τα σχέδια του απέτυχαν. Μετά από τρεις μέρες οι στρατιώτες βρήκαν τον νέο ολοζώντανο μέσα στον λάκκο να προσεύχεται. Πλέον ο αυτοκράτορας ήταν σίγουρος ότι ο Γεώργιος ήταν μάγος, όσο κι αν αυτός τον διαβεβαίωνε ότι η δύναμη αυτή ήταν αποτέλεσμα της θείας χάρις.

Κι άλλα μαρτύρια ακολούθησαν. Κι άλλες δοκιμασίες για τον νεαρό χριστιανό. Όμως, ούτε τα πυρακτωμένα παπούτσια που τον έβαλαν να φορέσει, ούτε τα δηλητήρια που τον έβαλαν να πει, τον επηρέασαν. Τα βασανιστήρια δεν μπορούσαν να βλάψουν ούτε το σώμα του ούτε την ψυχή του. Πολλοί ομολόγησαν τον Χριστό, βλέποντας τα θαύματα αυτά και τη δύναμη της πίστης του Γεωργίου. Ακόμα και η σύζυγος του αυτοκράτορα, η Αλεξάνδρα, διαπιστώνοντας μέσα από

όλα αυτά τη δύναμη της θείας χάρης ασπάστηκε τον χριστιανισμό, και καταδικάστηκε σε φρικτό θάνατο με διαταγή του ανδρός της.

Τη νύχτα πριν τον μαρτυρικό του θάνατο, ο Γεώργιος είδε σε όραμα τον Χριστό να του αναγγέλλει ότι θα λάμβανε σύντομα το στεφάνι του μαρτυρίου. Έτσι, την επόμενη μέρα, ήταν προετοιμασμένος και χαρούμενος που θα βρισκόταν σύντομα κοντά στον Κύριο. Ο Διοκλητιανός σε μια ύστατη προσπάθεια να τον μεταπείσει, τον οδήγησε στον ναό του Απόλλωνα και τον διέταξε να θυσιάσει στο είδωλό του. Όμως ο άγιος αμέσως έκανε το σημείο του σταυρού και διέταξε το είδωλο να πέσει.

Έτσι κι έγινε. Το άγαλμα πέφτοντας, έγινε θρύψαλα μπροστά στα πόδια των παρευρισκομένων. Ο Διοκλητιανός εξοργισμένος διέταξε αμέσως τον αποκεφαλισμό του νέου. Ο Γεώργιος, ο μεγαλομάρτυρας και τροπαιοφόρος άγιος παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο. Ήταν 23 Απριλίου του έτους 303. Η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του είτε στις 23 Απριλίου είτε τη δεύτερη μέρα του Πάσχα, όταν αυτό πέφτει μετά την ημερομηνία της μνήμης του.